

Chương 3

Trời cao đất rộng, rừng cây ngút ngàn, chim nhạn theo gió bay về phương Nam.

Đối với các binh sĩ được huấn luyện của Viêm quốc, đây là thời tiết khiến cho lòng người phấn chấn; đối với những người đi săn, đây là tiết trời báo hiệu sự bội thu; đối với những tù binh trong trận Thu Giang, đây là một cơ hội và hi vọng sinh tồn, đồng thời cũng là phương pháp trừng trị đối mặt với cái chết không thể nào kháng cự.

Nhưng đối với Mi Lâm, hôm nay chắc chắn là một ngày bi thảm. Nếu như những người Nam Việt kia do bị bắt nên buộc phải phục tùng Viêm quân, trở thành vật huấn luyện của bọn họ, vậy tại sao nàng chẳng qua chỉ là một thị nữ nhỏ bé trong vương phủ cũng bị đối xử thế này?

Mi Lâm buồn bã tựa vào một cây tùng cành lá rậm rạp, nhặt một quả tùng lên, bóc từng lớp một ra cho đến khi nhìn thấy lõi, trong lòng chửi bới một lượt từ Mục Dã Lạc Mai, Mộ Dung Cảnh Hòa đến cả nơi u ám cùng với vị chủ nhân trong đó. Thì ra trò chơi mà Mục Dã Lạc Mai nói đến đó là thả những tù binh kia vào trong rừng, chỉ cho phép bọn họ chạy vào trong, hai canh giờ sau thủ hạ của nàng ta mới vào rừng săn bắt, lấy số đầu người làm tiêu chuẩn để trao thưởng. Còn về Mi Lâm, theo cách nói của Mục Dã Lạc Mai đó là nàng ta muốn biết một người không có võ công sẽ làm thế nào để sống sót trong hoàn cảnh hiểm nguy rình rập bốn phía, điều này có ích cho việc huấn luyện binh sĩ của nàng ta.

Chẳng phải do lần đó ra khỏi rừng mà không thương tích gì nên bị nghi ngờ sao. Mi Lâm mím môi, có chút bất lực. Nghĩ đến trước lúc bước vào rừng, Mục Dã Lạc Mai gọi nàng ra một chỗ, thì thầm vài câu, thấy nàng không phản ứng gì, lập tức lộ ra một điệu cười kì quái: “Tốt nhất ngươi nên cầu trời đừng để bản Tướng quân bắt được.”

Cho dù không có phản ứng gì, qua một thời gian lâu như vậy, Mi Lâm cũng nghĩ đến việc mình không biết tiếng Tây Yên đã bị lộ. Câu nói khi ấy Mục Dã Lạc Mai dùng là tiếng Tây Yên, cho dù không hiểu, bây giờ nhớ lại một cách kĩ lưỡng cũng có thể đoán được. Xem ra lần này muốn thoát cũng khó rồi.

Còn về Mộ Dung Cảnh Hòa...

Nàng lắc đầu loại con người đó ra khỏi tâm trí, ánh mắt hướng về phía mặt trời lúc này đã leo qua đỉnh đầu, tiến về phía đằng Tây, biết rằng những binh sĩ kia chắc hẳn sắp đuổi tới nơi rồi. Trước lúc vào rừng, nàng đã cẩn thận chú ý

đến những tướng sĩ đó, từ thân khí toát ra có thể biết được những người này không phải hạng binh lính bình thường, muốn đo tốc độ với họ, cho dù đi trước hai canh giờ cũng khó có thể vượt qua. Vì vậy nàng không chạy bạt mạng như những tù nhân khác, mà vừa đi vừa xóa sạch những vết tích mà mình đã để lại. Nhưng... Nàng chợt nhớ ra con chim ưng mà Mộ Dung Huyền Liệt mang theo bên mình, bất giác ngẩng đầu lên nhìn trời.

Bầu trời xanh thẳm, ngoại trừ một vài đám mây lãnh đãng, không có tung tích con chim nào, nàng mới khẽ thở phào một tiếng.

Tách một quả tùng ra, ném thử phần nhân béo ngậy bên trong, mùi thơm lan tỏa trên đầu lưỡi.

Được sống thật tuyệt. Mi Lâm nghĩ bụng. Xuyên qua đám lá chắn trước mặt, nhìn thấy hai bóng đàn ông quần áo rách rưới tựa vào nhau tập tễnh bước qua từ mỏm đá. Nàng nhớ là bọn họ đã chạy trước mình khá lâu, xem ra là lạc đường, nếu không sao lại vòng về chứ.

Đúng lúc nàng đang nghĩ xem có nên chỉ cho bọn họ hay không, bất ngờ một tiếng hét vang lên thất thanh, một luồng sáng trắng xé toạc không gian lao tới, “vụt” một cái, mũi tên xuyên qua cổ một trong hai người, sau đó xuyên qua một người khác, gắn họ vào một chỗ. Hạt tùng trong tay Mi Lâm rơi xuống đất, nàng hít một hơi thật sâu, không dám động dấy dù chỉ một chút. Sau đó, một gã mặc áo giáp xuất hiện trong tầm nhìn của nàng, vung đao lên, chặt đầu hai người đó xuống, buộc vào bên hông.

Mi Lâm nhắm mắt lại, không phát ra một tiếng động, phòng việc ánh nhìn của mình có thể gây ra sự chú ý cho hắn ta. Một lúc sau, mở mắt, người đó đã biến mất. Nàng biết, nếu như không có hai người phía trước thu hút sự chú ý của hắn ta, e rằng lúc này đầu mình đã treo bên hông hắn ta rồi.

Cuối cùng cũng ý thức được thực lực của binh tướng dưới tay Mục Dã Lạc Mai, sự sợ hãi trong lòng nàng càng lúc càng lớn. Giờ đây hy vọng duy nhất đó là mặt trời lặn nhanh một chút. Cho dù những người đó có tài giỏi thế nào, ít nhiều cũng sẽ bị những nguy hiểm rình rập trong đêm tối tác động, với thực lực của nàng bây giờ, muôn thoát ra khỏi khu rừng là điều không thể, chỉ còn cách chơi trò đuổi bắt với họ cho đến tận ngày mai.

Thời gian binh sĩ trở về doanh trại mà Mục Dã Lạc Mai quyết định là giờ Tí sáng hôm sau, chỉ cần nàng vượt qua được khoảng thời gian đó là có thể tạm thời an toàn.

Nhặt một túi đầy hạt tùng giắt bên hông, Mi Lâm để ý, sau khi chắc chắn không còn ai nữa mới nhanh chóng trượt từ trên cây xuống, định tìm một chỗ khác để ẩn nấp, ai ngờ chân vừa chạm đất, sau lưng đột nhiên vang lên tiếng cười khế. Nàng cứng người, từ từ quay lại.

Mục Dã Lạc Mai không biết đứng trên một mỏm đá cách đó không xa từ bao giờ, cung giơ lên ngắm về phía nàng.

“Quả nhiên không đơn giản, có thể thoát được thủ hạ của bản tướng.” Ngữ điệu từ tốn, sát khí không thể xem thường.

Mi Lâm cười khở sở, biết rằng lúc này đứng trước mặt nàng ta, muốn phản kháng là điều không thể, đành cứ thế tựa vào thân cây ngồi trên mặt đất, trong lòng hết lần này đến lần khác than thở về võ công đã bị phế của mình.

“Mai Tướng quân, ngươi muốn giết thì giết đi, ta cũng không muốn chạy nữa.” Nói đến đây nàng khẽ mỉm cười, trong tiếng cười đầy sự khiêu khích

“Ngươi là đại Tướng quân, không màng thân phận mà để ý đến những người thân phận thấp hèn không hề có khả năng phản kháng như chúng ta, đã là kiên nhẫn lắm rồi.”

Một câu nói ra khiến sắc mặt Mục Dã Lạc Mai nửa hồng nửa trắng, sát khí trong đôi mắt khẽ lung lay, cánh tay lúc trước cầm cung khẽ chúm xuống, cười lạnh lùng:

“Vói một gián điệp, bản tướng lẽ nào còn phải nghĩ đến nhân nghĩa khí tiết... Hừ, nếu như không bởi loại phụ nữ như các ngươi, Cảnh Hòa sao có thể rơi vào tình trạng như bây giờ.” Câu về sau nàng ta vừa nói vừa nghiêng rặng, rõ ràng đây mới chính là nguyên nhân thực sự mà nàng ta muốn giết Mi Lâm.

Mi Lâm mỉm cười, lý do này quả thật khiến người khác bất giác cũng cảm thấy mình có lỗi, khẽ xoa tay một cách bất lực: “Tất cả chỉ là cái cớ, người được sủng ái nhất Kinh Vương phủ chắc chắn không phải nô tì. Nếu Tướng quân thật lòng nghĩ thay cho Vương gia, sao không đồng ý gả cho hắn, như vậy chẳng phải có thể trực tiếp khống chế hắn rồi sao. Huống hồ dựa vào tình cảm mà Vương gia dành cho Tướng quân, tới lúc đó sao có thể dành tâm trí của mình ột người con gái khác.” Nàng âm thầm khéo léo chUyển khỏi chủ đề gián điệp, cho dù là đối phương có chứng cứ hay không, đều là điều không tốt đối với nàng.

Mục Dã Lạc Mai không biết có phải bị nói trúng tâm sự hay không, ánh mắt lúc đầu khiến cho người khác cảm thấy như có mũi dao dí sau lưng lúc này hơi dịu xuống, như đang suy nghĩ về những lời của nàng, chẳng ngờ nàng ta bất chợt nhìn thấy ánh mắt thăm dò của Mi Lâm, lập tức nhíu mày, cung tên lại giơ lên một lần nữa. “Đừng có mơ, Cảnh Hòa không có ở đây. Cho dù chàng có ở đây cũng không ngăn được bản tướng giết ngươi.”

Mi Lâm lại cảm thấy sát khí trời chặt lấy mình, sau lưng trở nên cứng đơ, nhưng khuôn mặt vẫn tỏ ra nặng nề thất vọng, đưa tay lên che mắt, tưởng tượng

ra khung cảnh khi mình khỗ sở cầu xin, còn tên khốn đó mặt không chút cảm xúc, chẳng thèm quan tâm, bất chợt cảm thấy sợ hãi, nhưng vẫn mỉm cười nói: “Nô tì không dám mơ cao như vậy. Vương gia một lòng muốn làm Tướng quân vui, sao có thể ngăn cản đây?” Rõ ràng mới lúc trước vẫn còn dịu dàng âu yếm, ngay sau đó đã có thể trở mặt vô tình, tên khốn kia đã khiến nàng được mở rộng tầm mắt. Những tên giáo quan ở nơi nàng sống trước đây so với hắn vẫn chưa là gì.

Những lời của nàng làm Mục Dã Lạc Mai nhớ lại khung cảnh buổi sáng, trong lòng vô cùng vui vẻ, cánh tay thu lại, đặt chiếc cung dọc theo thân mình, cười lớn rồi nói: “Nếu như ngươi dám quỳ xuống cầu xin, bản tướng có thể sẽ suy nghĩ đến việc tha cho ngươi một lần.”

Rõ ràng là nhục mạ khinh miệt, nhưng Mi Lâm không hề tức giận, khẽ cười không phát ra tiếng, đặt bàn tay đang che mắt xuống, “Mai Tướng quân thống lĩnh vạn binh, hiển nhiên nhất ngôn cửu đỉnh, nói ra rồi nhất định sẽ không nuốt lời.” Nói đoạn, không để cho Mục Dã Lạc Mai có cơ hội hỏi hận, nàng đã trở mình đứng dậy, sau đó lại kính cẩn quỳ xuống, còn liên tiếp dập đầu liên mấy cái.

“Mai Tướng quân, nàng là nữ anh hào, cầu xin nàng hãy tha cho cái mạng nhỏ của nô tì.”

Những kẻ tham sống sợ chết Mục Dã Lạc Mai không phải chưa từng gặp, nhưng người vô sỉ như Mi Lâm, đến việc giữ lại một chút thể diện inh cũng không thì chưa bao giờ. Chỉ là, những điều đã nói ra không thể thu lại, nàng ta trừng mắt, như có một cơn tức giận dồn trong lòng ngực, khiến cho nàng ta không thấy được cảm giác sung sướng khi giẫm đạp kẻ khác dưới chân mình, ngược lại còn cảm thấy rất tức tối, vô cùng muốn được bộc phát ra ngoài.

Nhưng phản ứng của nàng ta cũng rất nhanh, cánh tay khẽ động, liên tiếp hai mũi tên phóng vút ra, nhắm vào vai trái và chân phải của Mi Lâm lúc này đang định đứng dậy, khiến cho nàng một lần nữa khụy xuống mặt đất.

“Ta chỉ nói sẽ tha cho ngươi, nhưng không nói sẽ cho ngươi lành lặn trở về.” Mục Dã Lạc Mai nói đều đều, trong thần sắc hiện lên một vẻ đắc ý khó che giấu. Mi Lâm quỳ trên mặt đất, đầu cúi thấp chờ cho vết thương trên vai và chân bớt đau, cũng chẳng biết có nghe thấy những lời mà đối phương nói hay không. Mãi đến khi cảm giác choáng váng do đau đớn và mệt mỏi qua đi, nàng mới từ từ bám vào thân cây, đứng dậy một lần nữa.

“Nô tì tạ ơn Tướng quân tha mạng.” Nàng ngẩng đầu nhìn Mục Dã Lạc Mai, sau đó vừa ôm vai vừa tập tễnh tiến về phía rừng sâu.

Mục Dã Lạc Mai đứng ngây tại chỗ, nhìn chiếc bóng càng lúc càng xa của nàng, trong đầu hiện lên đôi mắt đen lánh vô hồn kia, bỗng nhiên không thể nhớ ra tại sao mình lại có thể đối xử như vậy với một cô gái không hề biết võ công.

Sắc đêm dần buông, không trăng không sao, có thể thấy được thời tiết ngày hôm sau rất tồi.

Lung Mi Lâm ép sát vào vách núi lồi lõm, hi vọng có thể nhờ vào hơi lạnh của những mỏm đá làm giảm bớt đi thân nhiệt nóng bừng của mình. Mũi tên đã được rút ra, đập lên thuốc cỏ, nhưng vết thương được chăm sóc một cách qua loa nhói lên đau buốt từng hồi, đầu óc nặng nề cũng theo đó mà nóng lên hầm hập. Nàng biết mình đang sốt, cũng không dám để cho bản thân ngủ thiếp đi, sợ rằng ngủ say rồi không thể tỉnh dậy được nữa. Nàng bám chặt tay vào những viên đá sắc nhọn, khi cảm thấy sắp không thể trụ thêm được nữa lại tự đánh vào người cố giữ sự tỉnh táo.

Nơi này là một vách động nhô lên. Sau khi chạy thoát khỏi Mục Dã Lạc Mai, nàng chạy một hơi vào sâu trong rừng, nơi cây cỏ mọc um tùm rậm rạp, không dám dừng lại thêm. Mục Dã Lạc Mai tha cho nàng, không có nghĩa tử hạ của nàng ta cũng sẽ tha cho nàng. Nàng đã không còn đủ sức để xóa bỏ những vết tích mình để lại, chỉ có thể tìm một nơi mà cung tên lẫn khinh công đều không dùng được trốn vào.

Cho dù như vậy, việc mất máu và những vết thương vẫn khiến nàng mất đi sự cảnh giác thường ngày, trong lúc tháo chạy không may nàng trượt chân, nên rơi xuống động này. Tuy bị ngã lộn nhào, nhưng cũng nhờ đó mà Mi Lâm phát hiện ra đây là một chiếc động được phủ kín bằng cỏ và rễ cây. Đừng nói đến việc chẳng còn sức lực tháo chạy tiếp, cho dù có thể tháo chạy, chỉ sợ cũng không thể thoát khỏi sự truy đuổi của đám binh sĩ tinh nhuệ đã chiến kia, nàng mặc kệ mạo hiểm trốn ngay tại đó, im lặng chờ đợi Mục Dã Lạc Mai thu quân.

Điều may mắn là cho đến khi màn đêm buông xuống nàng cũng không bị ai phát hiện. Điều bất hạnh đó là nàng không còn nội lực, sức đề kháng cũng không còn được như trước, những điều này so với trước đây không là gì nhưng giờ cũng đủ làm cho nàng bị sốt.

Cổ họng khát khô, hơi thở nóng hầm hập, sự đau đớn và mệt mỏi lúc này không ngừng hành hạ, dần gặm nhấm ý chí nàng.

Trong lúc mơ màng, Mi Lâm như lại nhìn thấy những bông hoa mùa xuân phủ kín núi rừng, từng làn mưa dày đặc đan vào nhau, tưới lên từng đóa từng đóa hoa, khiến chúng trở nên diễm lệ vô cùng. Không khí trong lành giao hòa cùng hương hoa tháng Hai nồng nàn làm cho người ta chỉ muốn cứ mãi ngủ say như vậy.

Những ngón tay bám lấy từng mỏm đá khê động, cuối cùng nhấc lên, có cảm giác như dùng hết tất cả sức lực của cơ thể, trên thực tế chỉ là cố gắng vùng vẫy một cách yếu ớt trên vết thương ở đùi. Con đau làm cho đầu óc trở nên tỉnh táo hơn một chút, sự nặng nề của cơ thể lại một lần nữa ập đến, có thứ gì đó như muốn bứt phá khỏi lớp da ngục tù này mà thoát ra.

Hình dáng mẹ như thế nào? Nàng cố gắng níu giữ một chút tỉnh táo cố gắng chống chọi lại cảm giác muốn bỏ cuộc, bỗng nhiên nghĩ đến điều mà trước đây nàng chưa bao giờ từng nghĩ đến, sau đó cảm thấy cả người như thất lại, mãi liệt khao khát tìm ra đáp án cho câu hỏi mà trước đây nàng chưa bao giờ dám nghĩ đó.

Tại sao lại không cần nàng, nàng từ đâu đến, có phải đã từng có một gia đình giống như những người khác, gia đình nàng phải chăng còn có anh chị em, những điều này nàng không biết cũng không sao. Nàng chỉ muốn biết mẹ nàng nhìn như thế nào. Nàng chỉ muốn biết điều đó, không dám khát cầu nhiều hơn nữa...

Không dám khát cầu nhiều hơn nữa...

Trong đêm tối, cánh môi khô khốc của Mi Lâm mấp máy, những lời nói nhỏ, chẳng hề phát ra âm thanh nào, hoặc là đến chính nàng cũng không biết bản thân mình đang thì thầm điều gì nữa.

Có thể lần này nàng không vượt qua nổi. Vào đúng khi trí óc mơ hồ của nàng bất ngờ lóe lên ý nghĩ ấy, bỗng nhiên nghe thấy một tiếng động vang lên, như có vật gì đó va vào cành cây, đến những tảng đá phía trên đầu cũng như rung lên. Cảm giác nguy hiểm lập tức làm cho nàng tỉnh táo hơn, bất giác tự kìm chế hơi thở nặng nề của mình.

Cố gắng tập trung nghe ngóng, nhưng không thấy âm thanh đó phát ra nữa. Vào đúng khi đầu óc lại bắt đầu trở nên mơ màng, một tiếng nước nở bỗng nhiên đâm xuyên vào mớ hỗn độn càng lúc càng dày đặc trong đầu, khiến trái tim nàng rung lên dữ dội. Tiếng khóc nhỏ nhỏ mãi vẫn không chịu ngưng, khiến cho Mi Lâm vốn dĩ đã rất mệt mỏi trở nên bực bội, không muốn quan tâm, nhưng sợ sẽ ảnh hưởng đến mình. Bất đắc dĩ đành phải căng cơ thể đã sắp đạt đến giới hạn của sự chịu đựng để bò ra ngoài, nàng tìm thấy một cái bóng màu đen, chẳng cần biết là đầu hay chân, cứ thế kéo tuột xuống.

Sức nàng còn yếu, nhưng vẫn khiến cho người kia hét lên, từ âm thanh đó có thể nghe ra đây là một thiếu niên đang trong thời kỳ vỡ giọng.

“Im miệng!” Mi Lâm cảm thấy đầu đau như muốn nổ tung, lúc phát ra âm thanh mới biết giọng nói hơi khàn đục, khó nghe.

Thiếu niên kia bị làm cho sợ hãi im bật ngay lập tức, muốn hỏi đối phương là ai, nhưng không sao mở miệng, cũng không khóc được, khắp người bất giác cảm thấy rùng mình.

“Không muốn chết thì đi theo ta.” Mi Lâm thử vài lần, phát hiện nàng hoàn toàn không thể đẩy được thằng bé đang tuổi lớn này, chỉ đành trầm giọng xuống dọa nạt.

Thiếu niên kia không biết do sợ hãi hay nhận ra đối phương không có ác ý, ngoan ngoãn theo phía sau nàng bò trở lại hang đá phía dưới. Mãi cho đến khi tựa lưng vào vách đá, một lúc lâu không thấy động tĩnh gì, nó mới nhận ra đối phương muốn cứu mình. Trong lòng cảm kích, liền mở miệng lắp bắp hỏi: “Đại... đại ca, huynh là... là người ở đâu?” Cậu ta nghĩ, đều là người chạy trốn, hai người không biết chừng đã quen từ trước, mặc nhiên cũng đã coi đối phương là một tù binh giống mình.

Mi Lâm không trả lời, có lẽ do có thêm người đồng hành, tinh thần nàng tốt hơn một chút, bèn luồn tay vào eo lấy ra vài quả từng vút về phía thiếu niên.

Thiếu niên kia bị mấy quả từng đập vào người mấy lần, tuy không mạnh, nhưng cũng lập tức nhắm chặt mắt lại, nghĩ rằng mình đã làm cho nàng tức giận. Một lúc sau mới từ từ cảm những thứ rơi trên mặt đất lên, xoa xoa, rồi nghi ngờ đưa lên mũi ngửi.

“Tách... quả từng ra..Mi Lâm chưa từng thấy đứa trẻ nào ngốc như thế này, có nhin nhưng cuối cùng không nhin nổi, mệt mỏi lên tiếng nhắc nhở.

Thiếu niên chạy trốn cả một ngày, không có gì vào bụng, đói đến hoa cả mắt, nghe thấy là thứ có thể ăn được, chẳng quan tâm đến bàn tay trầy xước, nhặt những quả từng rơi bên cạnh mình lên, lập tức ra sức tách, móc phần lõi bên trong ra.

“Đại ca, huynh ăn đi.” Vào đúng khi Mi Lâm bắt đầu mơ màng sắp ngủ thiếp đi, một cánh tay khẽ chạm vào nàng, nói.

Thì ra thiếu niên cứ ngần ngừ chưa ăn, đợi đến khi lấy hết số lõi ra, đưa cho nàng ăn trước.

Mi mắt Mi Lâm đã nặng trĩu gần như không thể mở ra được, cảm thấy đối phương chạm vào mình cũng chỉ khẽ phát ra mấy tiếng âm ừ, không đủ sức đáp lại. Thiếu niên đợi hồi lâu không thấy nàng có phản ứng gì, lúc này mới thu tay lại cẩn thận đập phần lõi. Trong huyết động lúc này vì thế phát ra những tiếng lạch cách lạch cách, tuy rằng có chút ồn ào, nhưng ít ra cũng không khiến cho người bị chìm vào trong màn đêm đen tối.

Đập xong những phần lõi quả từng trong tay, thiếu niên cho lên miệng ăn ngon lành, rồi lại tập trung lắng nghe động tĩnh bốn phía, trừ tiếng thở nặng nề của người đối diện, không còn nghe thấy âm thanh gì khác. Trái tim lúc nào cũng sợ hãi của cậu ta cuối cùng cũng dịu xuống, co nhỏ mình lại rồi ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Chẳng biết từ khi nào, bên ngoài trời chợt đổ mưa, cơn mưa mùa thu đập vào những cành cây ngọn cỏ, phát ra những âm thanh lách tách. Có lẽ do miệng động ở thấp phía dưới, không gian cũng không lớn, chiếc động vừa cho hai

người cũng không quá lạnh. Hai nhịp thở không đều thay phiên nhau vang lên, dường như cuối cùng cũng tìm được chỗ nương tựa. Vào đúng lúc tất cả mọi thứ đều trở về với sự im ắng, bỗng nhiên một tiếng động lớn vang lên, giống như có vật gì đó vừa đập mạnh vào thân cây lớn phía trên, mạnh đến mức làm cho đất trên nóc động lộp độp rơi xuống.

Hai người vốn dĩ chẳng ngủ được sâu lúc này giật nảy mình, mở trừng mắt ra cùng lúc, cho dù là trong đêm tối cũng có thể cảm nhận được tiếng tim đập thình thịch của người kia.

Mưa càng lúc càng lớn, trên đỉnh động không phát ra âm thanh gì nữa, thiếu niên kia cũng không muốn ngồi thêm.

“Đại ca, để đệ đi xem sao.” Cậu ta lo lắng cho người bạn đồng hành, nếu như đã bị thương, còn tiếp tục bị nước mưa ngấm vào thể này, chỉ sợ lạnh ít dữ nhiều.

“Ừ.” Mi Lâm cũng có phần bất an, nghĩ bụng chẳng lẽ lại có người ở phía trên huyệt chân rơi xuống? Nếu đúng là như vậy, nơi này e rằng không thể trốn được lâu.

Thiếu niên đi ra chẳng bao lâu, lại dất thêm về một người nữa. Màn đêm tối om, chẳng nhìn thấy gì, Mi Lâm chỉ cảm thấy hơi lạnh của mưa gió như cũng ùa vào theo, khiến nàng bất giác rùng mình. “Người này vẫn chưa chết.” Thiếu niên vừa nói vừa xoa xoa tay chân lạnh ngắt cho người đó. “Quần áo hắn ta đều đã ướt hết, cũng không biết là bị thương ở đâu.”

Mi Lâm im lặng, cảm thấy trong sự ồn ào đó, những đau đớn trên cơ thể dường như cũng không còn cảm thấy khó chịu như trước nữa. Cơ thể vẫn nóng hầm hập, vết thương vẫn đau buốt, nhưng bây giờ không chỉ có một mình đơn độc, màn đêm chẳng thể nào âm thầm nuốt gọn được nàng nữa.

“Trời lạnh quá, hắn ta sẽ chết, sẽ chết đấy...” Thiếu niên lắp bắp, sau đó lại tuôn ra một tràng: “Đệ cởi lớp quần áo ướt của hắn ra rồi. Đại ca, ba người chúng ta chật một chút nhé, như thế này có lẽ sẽ ấm hơn.” Nói đoạn, cậu ta đẩynam nhân chẳng hề cử động đó tựa về phía Mi Lâm.

Mi Lâm không ngồi tránh ra, sau khi phán đoán sơ bộ rằngnam nhân được đưa vào sau cùng đó không có nguy hiểm gì, cũng khẽ cử động cơ thể tựa vào, cùng với thiếu niên kia một trái một phải giữ thẳng người đó lên. Vào lúc này, nàng cũng chẳng ngại ngần truyền hơi ấm từ cơ thể đang nóng như lò thiêu của mình cho người khác.

Một bàn tay gầy gò như cẳng gà duỗi ra từ phía bên kia, giữ lấy vai nàng, khiến cho ba người tựa vào nhau càng chặt hơn. vết thương ở bả vai bị chạm vào, cơn đau đớn kịch liệt ập đến, nhưng Mi Lâm nghiêng chặt răng không phát

ra tiếng nào. Một là cơn đau có thể giúp nàng giữ được tỉnh táo, hơn nữa cảm giác cùng người khác chia sẻ sinh mệnh như thế này, khiến nàng cảm thấy không nữa đánh mất.

Nhưng cảm giác ấy đã bị phá vỡ khi những tia nắng mặt trời chiếu rọi vào trong động ngay sáng hôm sau.

Có lẽ do người bên cạnh hấp thụ không ít hơi ấm từ cơ thể nàng, khi mặt trời hé rạng, cơn sốt của Mi Lâm đã đỡ hơn đôi chút, bàn tay ôm chặt lấy bả vai nàng đã buông ra từ lâu khi chủ nhân của nó ngủ thiếp đi, nhẹ nhàng đặt trên người nằm giữa.

Nàng suốt đêm không ngủ. Khi những tia nắng mặt trời nhẹ nhàng chiếu vào, có thể lơ mơ nhìn rõ cảnh vật trong động, nàng khẽ đưa qua đưa lại đôi mắt đã không còn linh hoạt, khi nhìn rõ khuôn mặt người đã tựa vào mình cả đêm, sắc mặt lập tức trở nên khó coi cực độ.

Nhắm mắt rồi lại mở mắt ra, để chứng minh rằng không phải mình đang nằm mơ, bàn tay bắt giắc nắm chặt lại, nàng hít vài hơi thật sâu, sau đó khẽ tách người sang bên cạnh một chút, giấu mình vào trong phần ánh mặt trời không chiếu đến của căn động. Mộ Dung Cảnh Hòa. Người sắc mặt trắng bệch li bì bất tỉnh kia lại chính là Mộ Dung Cảnh Hòa.

Nực cười biết bao!

Mi Lâm như mất đi sự tỉnh táo, nhất thời không biết nên xử lý tình huống thế nào. Có lẽ nàng nên lập tức rời khỏi chỗ này, hoặc nhân cơ hội giết hẳn ta đi...

Phía ngoài động vẫn còn mưa nhỏ, tiếng mưa rơi tí tách đập vào những dây thần kinh đã trở nên mềm yếu của Mi Lâm, làm cho nàng cảm thấy trong đầu đau buốt ghê gớm. Thân là một tử sĩ, giết người là việc không thể bình thường hơn, nên nàng hoàn toàn có thể giết được tên khốn đã hại mình rơi vào tình cảnh này. Giống như ngày hôm qua, đối diện với sự cầu xin của nàng, hẳn ta cũng không hề có một chút mềm lòng nào.

Những ý nghĩ như giằng xé nhau trong đầu, cảm xúc hoảng loạn của Mi Lâm cuối cùng cũng dần bình tĩnh trở lại, nàng nhồm người bò ra phía ngoài cửa động.

Những giọt nước mưa rớt theo những ngọn cỏ rơi vào trong miệng khô khốc, làm cho nàng cảm thấy dịu đi đôi phần, hít thở thêm chút không khí trong lành ngoài cửa động, sau đó nàng mới ngồi xuống, quay đầu lại lạnh lùng nhìn hainam nhân trong động kia. Thiếu niên mặt mày hắc hác nằm bò bên cạnh Mộ Dung Cảnh Hòa, rõ ràng chạy trốn một ngày đã cực kỳ mệt, ngủ say như chết.

Tuy khuôn mặt có lấm lem, quần áo rách rưới nhưng vẫn có thể từ đôi lông mày mang nét trẻ trung để biết không vượt quá mười lăm tuổi.

Nếu cậu ta đã có thể thoát khỏi ngày hôm qua, về sau có thể được sống rồi...